

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra DANDSERINDEN (1831)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 74. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207709127840/facsimile.pdf> (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Men kold og rolig M a r l e s afparerer
 Med Sikkerhed og Fasthed hvert et Stød:
 Med lette Finter C h a r l e s han fixerer,
 Naar Dennes Klinge frem til Udfald brød;
 Og skjøndt det alt er Kamp paa Liv og Død,
 Hans spedske Smil dog Kampens Ild formerer;
 Men i sin Skulder samme Øieblik
 Han C h a r l e s' Kaardespids at føle fik.

Dog stod han rolig, men som Natten sort
 Hans Aasyn blev; i Blikket tændtes Flammen,
 Og mørkt og hævnfuldt trak sig Brynet sammen.
 Dog stod han rolig — Kampen varer fort;
 Thi glemmende i Stridens Hede Skrammen,
 Et meer fra Klingen drages Øiet bort.
 Med samme Lethed han Igjen parerer,
 Med samme Smil han C h a r l e s irriterer.

Og Denne, kogende af bitter Harm,
 Fordobler Kampens Hurlighed og støder
 Med dobbelt Hævntørst efter Fjendens Barm,
 Dog, saaret i sin Haand, nu selv han bløder.
 Forstærket Ild i M a r l e s' Øie gløder,
 Sit Stød gjentager han med kraftig Arm
 Mod C h a r l e s' Kaarde, som tilside farer,
 Og intet Skjold nu Offeret bevarer.

Igjennem Brystet Staalet vældigt trænger,
 Og først paa Ryggen frem det atter gaer,
 Saa C h a r l e s halv paa Kaardespidsen hænger,
 Paa samme Tid som halv han opreist staaer.
 Hans Fjende, som ham Pinen her forlænger,
 Med Kaardefæstet mod hans Hjerte slaer,
 Hvorpaa han Klingen trækker rask tilbage —
 Og C h a r l e s sank til Jorden uden Klage.

Der sætter Døden strax sig paa hans Bryst;
 Dog før som udslukt hans Bevidsthed ender,
 For sidste Gang mod Fjenden Øiet sender
 Den stumme men dog uheldsvangre Røst:
 Et Blik, af Døden mørkt, af Hævnen lyst,
 Hvorpaa i Øiehulen det sig vender.
 Det seer ei Gjenstand meer paa denne Jord,
 Dets lukte Tempel ingen Aand beboer.